

POSTANOWIENIE

9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 9 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Ł. G.
przeciwko A. W. i M. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej A. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 28 czerwca 2022 r., I ACa 248/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 czerwca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanej A. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 30 grudnia 2020 r. w sprawie z powództwa Ł. G. przeciwko A. W. i M. W. o ochronę dóbr osobistych.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości oraz domagała się uchylenia tego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi powód wniósł o „oddalenie apelacji” i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania ze względu na jej wadliwą konstrukcję.

Skarga uchyla się od kontroli kasacyjnej ze względu na brak spójności między podstawami kasacyjnymi (art. 398³ § 1 k.p.c.) a tzw. przyczynami kasacyjnymi (przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Sposób sformułowania skargi wskazuje na to, że skarżący nie odróżnia pojęć „podstawa kasacyjna” i „przyczyna kasacyjna”. Sąd Najwyższy wielokrotnie zaś wskazywał, że uzasadnienie podstaw skargi i uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, to dwa niezależne elementy skargi, które pełnią różne funkcje i nie mogą być ze sobą utożsamiane ani traktowane zamiennie.

Tymczasem w ramach podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 k.p.c. skarżący zarzucił naruszenie (1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391, 378 § 1 i 382 k.p.c., oraz (2) art. 23 i art. 24 k.c. Z kolei we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – wskazując na występowanie w sprawie „istotnego zagadnienia prawnego” – powołał art. 11 k.p.c., art. 241 k.k., art. 201 k.p.c., art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., art. 379 pkt 3 w zw. z art. 11 k.p.c. Przepisy prawne powołane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinny ściśle odpowiadać podstawom kasacyjnym. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie poprzez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają podstawom kasacyjnym określonym w art. 398³ § 1 k.p.c. Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się, jakie były intencje skarżącego co do treści i zakresu podstaw kasacyjnych i przyczyn kasacyjnych.

Brak było podstaw do przyznania kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnikowi powoda, bowiem wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną, został powiązany z wnioskiem o „oddalenie apelacji”, a nie z odmową przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie ma podstaw do przyznania kosztów

postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanymi przez siebie - innymi - rozstrzygnięciami (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, i z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12; ostatnio z 8 grudnia 2022 r., I CSK 2047/22).

[SOP]

[ms]